

LA CARNISSERIA

Miquel Àngel Riera, de la mort a la immortalitat

Francesc Burguet Ardiaca

◆ Dimarts al vespre. Miquel Àngel Riera està a punt de tornar a Manacor. Ha passat tres dies de satisfactòria eufòria. Dissabte li concedien el premi Josep Pla per *Illa Flaubert*, una novel·la que, confessa, va escriure quasi com una teràpia contra el fantasma de la mort. Parlem de la situació literària del país, bé, dels països, i amb continguda vehemència exposa el seu credo ètic: esquivar les temptacions de la vanitat, ser exigent amb un mateix, que s'ha de ser exigent amb la gent que escriu (no gosa dir ni dir-se escriptor, diu que el substantiu s'ha de demostrar), tan exigent que arribi un dia que una obra en català sigui de fet un escàndol, un escàndol de qualitat. El perill és escàs. Ho deixem per una altra ocasió, i parlem de la mort.

-Obsessió literària o bé angoixa vital?

-Més aviat angoixa vital. Que la vida hagi de tenir la contraprestació d'aquest final que ho anul·la tot, em

resulta difícil d'acceptar.

-L'angoixa, ve de lluny?

-Així com he avançat en edat, aquesta comptabilitat que fatalment indica el carnet d'identitat, l'angoixa m'ha anat augmentant.

-Escriure *Illa Flaubert*, teràpia eficaç?

-Crec que l'esforç terrible que em representa escriure una novel·la m'ha alleugerit molt i ara mateix estic en unes condicions, si no òptimes, passables per conviure amb aquest fantasma.

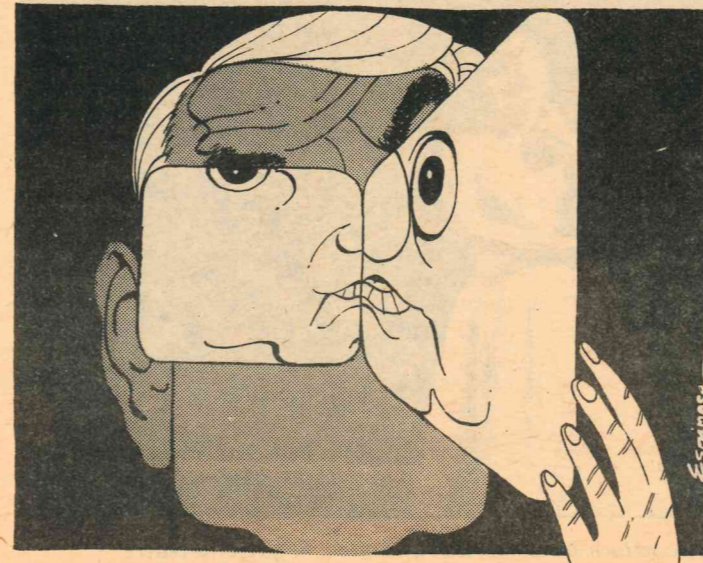
-Viure, és anar morint?

-Viure és intentar no morir, però fatalment...

-La millor solució, enganyar-se?

-Crec que no, que s'ha

PEDRO ESPINOSA

d'anar bastint un esquema mental de cara a acceptar un fet irremeiable. I per fer-ho, no hi ha receptes, és una lluita en solitari.

-La religió, un refugi satisfactori?

-D'alguna manera pot minorar aquest cop brutal.

-Ets un home religiós?

-Ara sóc totalment agnòstic.

-La literatura, una manera de transcendir la mort?

-Tothom que es dedica a una tasca creativa es converteix en un petit déu, i d'alguna manera té opció a la immortalitat.

-La màxima rebel·lió contra la mort, el suïcidi?

-Durant l'intens i llarg

període de redacció de la novel·la, em vaig adonar que la terrible por a la mort molt fàcilment es pot convertir en una mena d'enamorament de la mort.

-Et diuen que només et queden sis mesos de vida. Què faries, tirar pel dret o...?

-La idea m'attereix, però en aquest moment et diria que la meua reacció seria de viure intensament cada minut. ara bé, si m'hi trobés potser...

-La millor mort, de sobte?

-Voldria que no fos massa anunciada, no tinc gaires garanties que la meua reacció fos prou assossegada.

-Malgrat la mort, paga la pena viure?

-I tant que sí! A pesar de la mort, i potser a conseqüència d'aquesta mateixa preocupació, sóc molt vital. Tinc la sensació que no m'he de morir mai, visc en l'esperança que la ciència resoldrà finalment aquest misteri.

-Ja és tenir fe.